

P. B.:

Legenda o metuljih

Bilo je nekdanj. Morda je tega dolgo. Morda kratko. Kristus in sveti Peter sta hodila po svetu. Pri dobrih sta trkala na vrata. Pri zlih sta iskala usmiljenja. Iz polnih dlani sta delila dobrote. S ščepcem sta merila kazni. Dolgo je tega.

Sredi zelenega polja je stala vas. Be-le so bile hiše, strehe rdeče. Prijazno so mežikala okna.

V sredi vasi je stala cerkev. Kakor koklja na piščeta je gledala na hiše, ki so se zgrnile okoli nje.

Vsi kmetje v vasi so bili bogati. Vsak teden je bilo žegnanje. Vsak dan vezovanje. Pa so bili vaščani ponosni na svojo imovitost. Veseli niso bili. Vedno so morali meriti in številiti svoje premoženje.

V starem čebelnjaku kraj vasi je živel deklica sirota. Še čebelnjak ni bil njen. Bil je županov. Ko so jo pripe-ljali od daleč in so pisali, da je deklica iz te vasi in naj vas skrbi za njo, ker nima ne očeta ne matere in tudi drugih sorodnikov ne, se je župan vznejevoljil:

»Kam naj damo kričalo? Če bo hodi-

lo od hiše do hiše, bo še golazen prine-slo na naše otroke.«

Pa se je spomnil na stari čebelnjak kraj vasi, ki ga je ravno hotel podreti, ker si je postavil večjega in lepšega.

»Tam naj stanuje. Hrano ji bomo pa dajali po hišah,« je modro odločil. Še tisti dan je birič prebral njegov odlo-č pred cerkvijo in vsi pametni možje so prikimali:

»Tako je prav!«

Jutro za jutrom je gonila deklica go-si na pašo. Ko pa je bila zima, je po-magala domačim na preji.

Kmetje so bili z njo zadovoljni.

»Pridna je že naša pastirica,« so pri-kimavali, »samo preveč vesela je.«

To jim ni bilo všeč.

Ko je tekala za sikajočimi gosmi, ko je pokladala živini, vselej se je smejala in noge so se ji kar same zapletale v ples. Nekega dne jo je poklical k sebi

župan. Strogo jo je pogledal. Resno je dejal:

»Kaj so se mi pritožili občani? Govo-

re, da vedno poješ in plešeš. Ali je to res?»

Pastirica je sklonila glavo in prikimala:

»Res je.«

Strogo je nadaljeval župan: »Zakaj?»

»Ne morem drugače. Kar samo mi gre v ples. In peti moram, kakor hitro se zbudim.«

Župan ji je položil roko na glavo in jo očetovsko posvaril:

»Poglej! Ti veš, da sem dober in da skrbim za te. Saj sem ti dal čebelnjak, da v njem stanuješ. Iz tega vidiš, da ti nočern nič slabega. Zato me ubogaj, kar ti bom dejal. To ne gre, da bi se vedno smejala. Si prerevna za to. In še za nas je smeh predraga stvar, ko imamo vendar polovnjake cekinov. V skrbih moraš gubati svoje čelo in hoditi počasi s sklonjeno glavo. Tako se spodobi siromakom. Kaj ne, ubogala me boš!»

Pastirica je požrla solze in prikimala. Župan je vzel s police jabolko in ji ga je dal:

»Na, ker vem, da boš pridna in ubogala.«

Odslej ni pastirica več pela. S povešeno glavo je gnala zjutraj gosi na pašo, s počasnimi trudnimi koraki jih je prignala zvečer nazaj. In kmetje so zadovoljno kimali:

»Zdaj ravna naša pastirica, kakor se beračem spodobi.«

Kristus in sveti Peter sta hodila po zemlji. Sredi poletnega popoldneva sta se približala vasi. Velika tišina ju je obdajala. Kakor sta šla, so obmolknili črički ob poti. Kakor kamen v vodo je padel škrjanček izpod neba v polje. Utihiilo je šumeče brnenje čebel in čmrļjev. Vse živali so se jima molče klanjale. Še šelest trave in žita je utihnil. Le sonce je enakomerno lilo dež svojih žarkov in ju vpletlo v zlat plašč.

Gosi so zasikale, ko sta se Kristus in sveti Peter približala čredi. Spoznale so ju po plamenečem soju, ki ju je obdajal, obmolknile so in sklonile glave v pozdrav.

Sredi črede je stala pastirica. Iz zaprtih oči so ji tekale debele solze in ji polzele po licih. Tesno k telesu je pritisknila roke in jih trdo stisnila v pesti. Noge pa so stopicale in se prestopale vse hitreje v vedno bolj zapletenih plesnih korakih.

»Glej, kako so nespametni ljudje,« je dejal, čudeč se, sveti Peter in pokazal pastirico:

»Obraz je žalosten. Iz oči teko solze. Noge pa plešejo poskočne ples.«

Tiho se je Kristus zasmejal:

»David je molil s plesom. Zato se ne čudi. Stopi k njej in jo vprašaj!»

Sveti Peter se je s stegnjenim prstom dotaknil pastirice:

»Ti! Razloži mi, kako moreš obenem plesati in jokati.«

Pastirica je obstala kakor bi bila vkošana. Široko je odprla oči. Zardela je kakor roža in povescila trepalnice. Znova je vprašal sveti Peter:

»No, ali bo kaj? Ali nimaš ust?»

Jecljaje je odvrnila pastirica:

»Jočem, ker plešem.«

»Pa zakaj potem plešeš?»

»Moram, čeprav ne smem.«

»Zakaj ne smeš?»

»Kaj tebi mar.«

Kristus je pristopil. Mehko kakor božanje materinih rok je zaplaval njegov glas:

»Povej, pastirica, kdo ti brani plesati?»

Za trenutek ga je pastirica pogledala in zdelo se ji je, da se bo vtopila v njegovih očeh. Toliko zaupljivosti je plalo iz njih, da se je stalil ves upor, ki se ji je usedel okoli srca. Začela je pripovedovati o pesmih, ki so jo spremljale, in o plesu, ki ga je pela. Še to je povedala, kako so ji bili kmetje zavidni in ji je župan prepovedal veselje.

»Odtlej nisem več pela. Molčala sem in tudi plesati nisem hotela, ker ne smem. Pa so bile moje noge žive in so plesale kar same od sebe vsak dan tu na paši. Gosi pa so me gledale in so pozabile na pičo. Bila sem pa žalostna, ker sem hotela ubogati, pa nisem vedela, kako.«

Čudno se je smehljajal Kristus, ko je dejal:

»Pleši svojo pesem do konca dni.«

Dvignil je roko in jo zlahka pobožal po laseh. Pastirica je izginila.

»Peter, ženi gosi v vas,« je dejal Kristus in mu stisnil v roko palico. Kričaje in vreščaje so begale gosi in sveti Peter je tekal za njimi, da je bila njegova pleša vsa mokra od potu. Kristus mu je počasi sledil. Okrog njegove glave je plesal bel metulj.

Plesal je pijan ples veselja in ga pleše še danes.

Kaj je odsluženi vojak doživel v raju in peklu

Ukrajinska narodna pravljica

Pet in dvajset let je služil vojak carju, odslužil je in se zamislil: »Kam naj zdaj grem? Najbolje bo, če grem zdaj pet in dvajset let v službo k nebeškemu carju.«

Prišel je v raj in Bog ga je postavil za nebeškega stražarja. In nekoč vidi: smrt gre k gospodu in mu nese poročilo o svojem delu.

»Kam rineš, starka?«

»K Bogu.«

»Čemu?«

»Da bi izvedela, kakšne ljudi naj zdaj davim.«

»Počakaj tu, ušivka, bom že jaz sam opravil.«

In Bog je dal dovoljenje, da sme sedem let daviti stare ljudi. Vojak se je vrnil in se zlagal: »Bog je ukazal tole: »Sedem let moraš grizti stare hraste.«

Sam ni bil več tako mlad in morda se je bal, da ne bi njega prvega zadavila. Morda so se mu pa ljudje zasmilili.

Smrt je odšla na zemljo in sedem let grizla hraste, toliko jih je zgrizla, da jih ni bilo moči prešteti... Potem se je iznova vrnila k Bogu.

»Kam greš, pokveka?«

»K Bogu.«

»Tako? Čemu pa, če smem vprašati?«

»Vprašat ga grem, kakšne ljudi naj zdaj davim.«

»Počakaj tu, ti nebodigatreba, sam grem.«

Tokrat je Bog dovolil smrti, da sme

sedem let z različnimi boleznimi moriti otroke.

»Bog ti je ukazal sedem let grizti mlado hrastovje.«

Smrt je šla in sedem let grizla mlado hrastovje. Ko se je spet vrnila k Bogu, jo je vojak takisto ustavil; šel je sam in ko je dobil dovoljenje, da sme sedem let daviti ljudi srednjih let, se je iznova zlagal:

»Bog ti je ukazal sedem let grizti srednje velike hraste.«

Smrt je žalostna šla in sedem let grizla srednje velike hraste, po preteku tega časa pa se je vrnila in se komaj, komaj privlekla do Boga, tako je oslabela.

Ko jo je Bog ugledal, se je ustrašil:

»Kaj si tako upadla?«

»Kaj ne bi upadla, če sem pa dvajset let grizla hrastovje in nič drugega!«

»Kaj? Kako? Čemu? Saj sem ti vendar po vojaku sporočil, kakšne ljudi lahko daviš! Prekanil te je.«

Za ta greh je Bog ukazal vojaku sedem let nositi smrt na svojih ramah povsod, kamor bo ukazala. Hočeš, nočeš, Bog je ukazal in ubogati je bilo treba. Posadil je smrt na rame in jo tako nosil dve leti. Potem pa je sedel na panj in izvilkeel tobačnico, da bi malce ponjhal. Smrt se je sklonila čez njegove rame in vprašala:

»Kaj delaš?«

»Tobak njuham.«

»Daj še meni.«

Izpremenila se je v muho in zletela v tobačnico, vojak pa je zaprl pokrov — hlop! in smrt je bila zaprta. In tako jo je naslednjih pet let nosil okoli.

Ko je Bog videl, kaj počenja vojak s smrtjo, ga je zapodil.

»Pojdi, kamor hočeš, v raj ali v pekel!«

Šel je v raj in ves čemerren vprašal angele:

»Je kaj deklet tu?«

»Ne.«

»In žganja?«

»Tudi ne.«

»Mogoče pa je kaj tobaka?«

»Tudi tobaka ni.«

»Lepa reč! Kaj pa je potem prav za prav lepega tukaj? Pipico bom malo prižgal.«

Zapalil je in na mah so se angeli pred dimom razlezli kakor ščurki na vse strani.

Tedaj je Bog poslal vojaka v pekel.

Prišel je in takoj je strogo vprašal:

»K-a-a-j je to?«

»Pekel,« so dejali hudobci.

»Nu, nu... Torej bo tu toplo.«

Ogledal si je svoje novo stanovanje,

prebrskal vse koticke in ugledal kotel, kjer so se cvrle grešne duše:

»Kaj pa kuhate?«

»Grešne duše.«

»Galuše!* Aha! Kar sem z njimi, dobre bodo.«

Prišel je snemati telečnjak in se ozirati okoli, kam bi postavil puško in municijo, da mu ne bi hudobci česa ukradli... Vragi so se preustrašili in pomislili:

»Kako bi se ga iznebili...«

Ubili so mladega hudobca, mu odrli kožo in napravili boben. Ko je vojak zaslišal bobnanje, je pobral svoje reči in prišel kričati:

»Naprej! Naprej!«

In ucvrl jo je iz pekla.

Ko je bil zunaj, so peklenščki zapahili vrata, da je ostal sam na dvorišču.

Kaj naj zdaj napravi?

Vrnil se je k Bogu, ta pa se je zasmel in dejal:

»Če si že tako neposlušen in nikjer ne moreš zdržati, tedaj pojdi spet k ljudem.«

* Močnatii cmoki, kakršne kuhajo v Ukrajini.

Braco:

Vetrič v pomladi

Kadar se nebo nam posmeje, nemirno se zganejo veje:

»Ti, vetrič, zazibal nas boš!

Vso dolgo smo zimo prespale, zdaj bomo mladike pognale, nabrale si cvetja cel koš!

»Ne maram!« se vetrič posmiha, »zdaj jaz poželet sem oddiha, vso zimo sem bril in divjal.

Ko cvetja naberete polno se zdramim, vas božal bom voljno, a danes in jutri bom spal...«

Odplaval je tja za gorice, zemljici poljubil je lice — pogнал se je v log in dobroavo — in tam je zadremal sanjavo.

Kako se je morski bog maščeval

Pred mnogimi, mnogimi leti je živel na Japonskem neki ribič. Ime mu je bilo Okamuro. Bil je hudoben in nezadovoljen mož. Nobenemu drugemu ribiču ni privoščil dobrega lova, ker je bil tako grabežljiv in skop. Če je našel kak ugoden prostor za ribolov, je to zamolčal svojim tovarišem, čeprav je bilo pri japonskih ribičih v navadi, da so drug drugega opozorili na ugoden kraj. Okamuro je imel samo enega sina, Seizo Okamuro, ki je bil prav tako skop in hudoben kakor njegov oče. Kjerkoli je le mogel, je nagajal otrokom in jih mučil. Oče in sin sta se vselej skupaj odpeljala na lov v starem, slabem čolnu. Zgodilo se je nekoč, da sta že več dni zaporedoma zaman metala mrežo v morje. Nobena riba se ni hotela ujeti. Ves trud je bil zaman. S praznim čolnom sta se večer za večerom vračala domov, med tem ko so pripelicali drugi ribiči bogat plen na obrežje. To je trajalo zdaj že osem dni in tako sta bila z vsakim dnem slabše volje.

»Nu, če danes spet nič ne ujameva,« je grozil Okamuro, »se vržem v morje; to je boljše, kakor pa da človek počasi umira gladu!«

»Molči oče!« ga je posvaril sin, »ne govori tako pregrešno! Morda sva razžalila morskega boga in treba ga bo na kak način potolažiti!«

Komaj je Seizo to izgovoril, že se je prikazal izza razburkanih valov morski bog.

»Kdo je pravkar govoril o meni?« je grozeče vprašal morski bog.

Stari Okamuro se je kmalu opogumil in ponižno odgovoril:

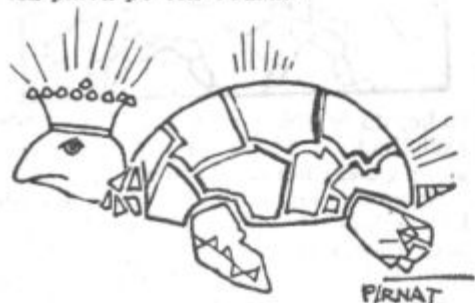
»O, častitljivi morski bog, pravkar sva s sinom premišljevala, če sva te morda nevede razžalila!?«

»Da, tako je!« je rekel morski bog. »Preveč skopa in grabežljiva sta. Nista vredna, da vaju nosijo valovi. Toda če mi obljubita, da se bosta poboljšala, tedaj vam drage volje odpustim in spet vama bom naklonjen!«

»Obljubiva ti! Obljubiva ti!« sta hkrati vzkliknila oče in sin.

»Dobro. Tedaj vama odpustim in od danes dalje bosta spet lahko lovila ribe. Samo pazita, da ne ujameta želve Urašime, ki je moja najljubša hčerka. Na glavi nosi biserno krono in prav te dni plava po teh vodah.«

»Povej nama, dobri morski bog, kakšna je tvoja hčerka in potem ji gotovo prizaneseva!« se je hlinil Okamuro. In Seizo je dodal:

»Če bi se tvoja hčerka po nesreči ujela v našino mrežo, tedaj jo bova gotovo spet izpustila!«

»Tako je prav,« je rekel morski bog in se zadovoljno nasmešnil. »Moja hčerka, Urašima, ima ves hrbet zlat in na glavi nosi biserno krono. Po tem jo bosta lahko takoj spoznala. In zdaj sreča z vama in ne pozabita dame besede!« Nato je morski bog izginil.

Oče in sin sta spustila mrežo v morje in kmalu sta čutila, da je postala težka. Potegnili sta jo v čoln in glej čudo, ves čoln je bil poln najlepših rib. Med ribami pa se je bila ujela tudi zlata želva z biserno kronico na glavi.

»Izpustiti jo morava,« je rekel Seizo in hotel vreči Urašimo nazaj v morje.

»Kaj ti ne pride na um!« se je razjezil stari Okamuro. »Zlata je in zlato je dragoceno. Takoj jo bom ubil in njen oklep bom prodal našemu zlatarju.«

»Nikar, oče, nikar!« je tarnal sin, »pomisli na morskega boga, gotovo se bo maščeval!«

»Nikar ne blebetaj tako neumno in spravi jezik za zobe!«

»Joj, oče, poglej kako se lesketajo ribe!« je tisti mah zavpil sin. Ribe v čolnu so se bleščale kakor suho zlato. Ribiča sta morala zamižati, tako se jima je bleščalo. Izgubila sta oblast nad čolnom, ki se je prevrnil. Oče in sin sta umrla strašne smrti — utonila sta. Morski bog pa je potegnil zlato hčerko iz prevrnjenega čolna in jo toplo prižl k srcu.

Jože Kovač:

Otrok se jezi

V šoli nas učijo: enkrat dve je dve, da je zemlja obla, da na i je pika, da vsekako najde, kdor marljivo išče, in še to in ono — o modrost velika!

Jaz pa bi rad vedel, kdo je tega kriv, da moj oče išče, a nikdar ne najde. Zjutraj gre od doma, dela gre iskat, vrne se brez dela, ko že sonce zajde.

»Kdor na vrata trka, temu se odpró« — to smo za domačo nalogo imeli. Trkal je moj oče na stotero vrat, niso mu odprli, niso ga sprejeli.

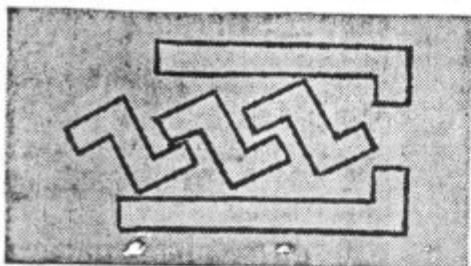
Oče ni beračil, dela je iskal. Saj že drugo leto nima ... nima ... dela. A na šolski steni črn napis veli, da kdor nič ne dela, nima ... nima ... jela.

Križ

V neki vasi je živel marljiv mzar, ki je bil pravi mojster v svoji stroki. Ljudje so ga imeli radi in so bili vedno zadovoljni z njegovim delom.

Nekoga dne je dobil od občine naročilo, da napravi nov križ za cerkveni stolp. Mojster se je takoj s svojim pomočnikom lotil dela in kmalu je bil križ

gotov. Zadovoljen je legel spat. Drugo jutro bi moral izročiti občini križ, toda jo! Starejši pomočnik, ki je bil zelo hudoben, je ponoči razžagal križ v več kosov, kakor vidite na naši sliki.

Ko je mojster zagledal zjutraj razmetane dele križa pred seboj, ga je obšla tesnoba. Toda mlajši pomočnik ga je tolažil, češ, iz tega se da še vedno sestaviti križ. Mojster mu ni hotel verjeti, ker je bil pa v velikih zadregi, mu je vendarle obljubil visoko nagrado, če se mu to res posreči. Pomočnik se je veselo lotil dela in kmalu je bil križ sestavljen.

Kako je to napravil? Ali ne bi hoteli tudi vi poizkusiti?

Zgodba o nosu

Nekoč se je nos visoko dvignil proti nebu in v svoji veliki gizdavosti se ni menil, kaj se godi okoli njega. Prav v tem trenutku pa so vzdihnile noge:

»Nam je res hudo! Ves dan moramo nositi težkega človeka! Da, da, tako je na tem svetu. Vsaka stvar ima svoj določen delokrog. Roke delajo, oči gledajo, ušesa poslušajo, usta jedo, jezik govori, nos voja ... in mi hodimo ... Vsak mora nekaj delati! Drug drugemu moramo pomagati, ker smo deli istega telesa in smo potemtakem v tesnem sorodstvu!«

»V kakem sorodstvu?« se je razjezil nos, ki je slišal to modrovanje trudnih nog. »V kakem sorodstvu! Niti govora ni o sorodstvu! Kaj ste vi zame? Nič! Ves dan štorčkate po blatu in nesnagi ... medtem ko imam jaz tako visok položaj. Pod mojo častjo je, da bi vas sploh pogledal, kaj šele, da bi bil z vami v

kakem sorodstvu! Sram bi me bilo v dno duše, če bi moral biti vaš sorodnik! Torej, niti besedice več o tem, prosim!« In nos se je spet dvignil visoko proti nebu, da bi s tem dokazal, da je res v visokem položaju.

Tisti mah je nogam spodrsnilo in nos — ponosni nos — je priletel v blato!

Tega še ne veste

Zgodovina dežnika. Če zunaj dežuje, tedaj privleče vsak od vas svoj dežnik na dan, ne da bi pri tem pomislil, kako so si pomagali ljudje ob takih prilikah, ko te praktične iznajdbe še niso poznali. Ničesar niso imeli; če je deževalo, so postali kratkomalo mokri in to se jim je zdelo samo po sebi umevno. Toda nekemu možu se je to zdelo ie preneumno. To je bil Anglež, James Harwey mu je bilo ime, ki se je vedno jezil na londonski dež. Prepotoval je bil že mnogo sveta in tako se je odločil, da si napravi dežnik po japonskem vzorcu, samo da ni bil iz papirja, temveč iz bombaža. Tako je nastal prvi dežnik l. 1731. Ko se je James Harwey prvič pojavil z dežnikom na ulici, so mislili

ljudje, da je zblaznel in gruča razposajenih ljudi je hodila po ulicah za njim in se glasno norčevala in smejala.

Njegov izum se ni mogel uveljaviti, ker je bilo ogrodje pri njegovem dežniku leseno in se je pri zapiranju kaj rado strlo. Tudi je bil dežnik predrag. Za izdelavo takega dežnika je bilo potrebno marljivo delo enega dne. Tako je umrl izumitelj dežnika v bedi in ves svet se mu je smejal. Kmalu po njegovi smrti pa se je našla brihtna glava, ki si je omislila jekleno ogrodje namestu lesenega. Ta dežnik se je kmalu uveljavil in prvi tovarnar je postal najbogačjši mož svoje dobe.

Kaj pišejo Jutrovčki?

Pijanec počasi, toda sigurno kopni imet-
je. Družina strada doma. V večini sluča-
jev, ko gre za fantovske poboje, najdemo
vzrok v alkoholu. Navadno zbolí pijanec
na jetrih, srce mu oslabi, kri vođeni in
počasí začne ves organizem hirati. Koliko
pijanec je že pozimi, ko so se vračali iz
gostilne domov, zmrazilo v snegu!

Bradaškja Rastislav, uč. II. r. III. drž.
real. gimn. v Ljubljani.

Mnogo sem še slišal in čital o alkoholi-
zu. Iz vsega sklepam, da niti kuga, niti
glad, niti meč ne pokonča toliko ljudi ka-
kor alkohol.

Janžekovič Slavko, uč. I. razr. real. gimn.
v Celju.

Rojena sem 19. novembra 1920 v Dobu
pri Domžalah, kjer sem še danes. Ko do-
rastem, se pojdem učiti k Vidmarju za šil-
viljo. Sem vedno dobra deklica in pridna
učenka. Rada pomagam mami v gospodinj-
stvu. Včasih pa tudi razlašim svojo mami-
co, pa mi je potem vedno zelo žal. Poleti
se hodim večkrat kopat v Račo z drugimi
priateljicami. Zelo rada hodim tudi na-
birat borovnice.

Matičič Marica, uč. IV. razr.
v Dobu pri Domžalah.

Zmerom rada čitam »Mlado Jutro«. Tež-
ko ga pričakujem. Povedati vam hočem
nekaj o groznem pijanču, čeprav sem še
majhna. Nekoč, ko sva z mamo že spale,
je prišel na najino okno pijanec, neki te-
sarski mojster, ki je pri nas delal svinjak.
Psoval je in nama razbil vse šipe. Mama
in jaz sva se vso noč tresle, dokler ni pri-
šel stražnik, ki ga je odpeljal. Ta dogo-
dek se mi je globoko vtisnil v spomin in
alkoli se bom pozabila, kako grd je člo-
vek, če je pijan.

Katica Gjurčič, uč. II. razr.
v Ptuj, Muršičeva 26.

Naš največji sovražnik je alkohol. Ko-
škokrat čitamo v časnikih »Ubod v pija-
nost«. Otroci, ki pijejo opojne pijače, so
slabotni in šibki. Povedati vam hočem
kratko zgodbo:

V neki vasi je šivel mizar s svojo dru-
žino. Dobro so živeli. Pa so nekoč vlašci
priredili veselico. Tudi mizar je bil
povabjen. Isprva mu vino ni ugajalo, ko
ga je pa več popil, se mu je vedno bolj
prijetno. Tako se je navadil hoditi v go-
stilno. Začel je popivati in kmalu je za-
šel tudi v družbo starih pijancev. V pija-
nosti je govoril razne neumnosti, se pre-
piral in pretepal. Doma je pobijal poso-
do, napij se vso plačo in naposled še hišo.
Kmalu je spravil družino na beraško pa-

lico. Naposled ga je zadela možganska
kap in zapustil je svojo družino v največ-
jem siromaštvu.

Rožencvet Cvetka, uč. 4. razr. gimn.
Ljubljana VII.

Alkohol je povzročitelj najhujših ne-
sreč. Alkohol se moramo ogibati zato,
ker je strup. Mnogo rodbin živi v siro-
maštvu, ker je gospodar pijanec. Sklenila
sem, da ne bom nikoli pila opojnih pijač.
Zapisala sem se v knjigo »Mlade junaki-
nce«. To priporočam tudi vsem »Jutrov-
čkom«.

Mira Klenovšek, uč. II. razr. real. gimn.
v Ljubljani.

Ni hujšega zla, kakor je uživanje alko-
holnih pijač. Mnogo družin je padlo zaradi
alkohola že v nesrečo. Dozda, hvala Bo-
gu, še nisem imela prilike, da bi sama
opazovala pijanca. Toda mnogo sem že
slišala o njegovi surovosti itd. itd. V šoli
sem slišala že več predavanj o škodljivo-
sti alkohola. Zato sem se z veseljem vpi-
sala med »Mlade junakinje«, čijih geslo je:
»Proč z alkoholom, konec alkoholu!«

Lidica Kogelšek, uč. IV. razr.
v Hrastniku.

Poznala sem delavca, pridnega, skrbne-
ga moža, ki je vsak dinar od svojega
skromnega zaslužka dal za svojo ženo in
za svoja dva otročička. Nekega dne pa se
je seznanil s slabim tovarišem — alkoho-
lom. Od tistih dob je vse bolj in bolj umi-
rala očetovska skrb in ljubezen, in kmalu
je čisto umrla. Zvečer je pohajkoval po
gostilnah, tam je zapravljaj denar, med-
tem ko je žena doma trpela pomanjkanje.
Otročička sta prosila kruha, a ker ni bilo
dinarjev, zato tudi kruha ni bilo. Napo-
sled je delavec zbolel in umrl. Ker se ni
znal ubraniti opojnih pijač, je moral tako
zgodaj umreti.

Vlasta Zobec, uč. IV. razr.
v Kranju, Savsko predmestje 6.

Miran Glažar nam je poslal iz Djurman-
ca trobentice in zvončke in kar je bilo
najlepše — svojo fotografijo. Prav vesel
smo, da mu »Mlado Jutro« tako ugaja in
ga kar moč lepo pozdravljamo.

MLADO JUTRO

Stale za male

Učitelj: »Tvoj brat ima pet orehov. In ako mu vzameš ti dva, kaj je posledica tega?«

Učenec: »Moj brat me nabije!«

★

Marica se koplje. Vsa ponosna je, da se sme sama umiti. In to stori temeljito. Ko je z vratom in z ušesi gotova, pravi svoji mamici:

»Kajne, mamica, to se bo moja čepica čudila, ko bo videla moja ušesa?«

★

Učitelj razlaga priredoslovje. Priporoča o žirafah in naposled vpraša v šali:

»Ali si more kdo od vas misliti kaj hujšega kakor žirafa z otrplim vratom?«

Mali Mihec vstane in reče:

»Da, gospod učitelj, stonogo s kurjimi očesi!«

★

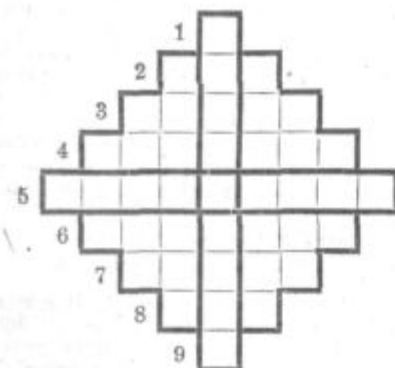
V cestno železnico vstopi majhna deklica z umazanim noskom. Gospa, ki sedi poleg nje, jo vpraša:

»Kaj nimaš robca?«

»Imam, ampak posodim vam ga ne!«

Mozaike

1. soglasnik
2. domača žival
3. močnata jed

4. ptič
5. velik praznik
6. krojaško orodje
7. gora v Julijski Benečiji
8. domača žival
9. soglasnik

Rešitev izpopolnjevalke
Velika noč.

Križaljka »Parnik«

Vodoravno: 1. pritok Save na Gorenjskem, 6. naše morje, 7. žensko krstno ime.

Navpično: 1. nadstropje (srbohrvatsko), 2. visoka pesem, 3. gora v Julijskih alpah, 4. ozvezdje, 5. žensko krstno ime, 6. kratka družba za obrambo in napredek Jadrana.

Rešitev velikonočne križaljke

Vodoravno: 1. Uskrs, 6. stoji, 7. karat, 8. Orava, 9. Kanin. — Navpično: 1. Uskok, 2. stara, 3. koran, 4. rjavi, 5. sitan.

Rešitev rebusa

Vesele velikonočne praznike vsem »Jutrovčkom«!

Rešitev ugank

1. Naslikanega pirha ne moreš streti.
2. Kurje oko se nikoli ne zapre.
3. Konj, orač in plug.

Dopolnjevalka

—rog Vstavi namesto črtic črke, da dobiš besede z drugim pomenom, v prvi navpični vrsti pa ime ptica.

—osa

—sel

—bor

—rez

Sestavljalica

Sestavi iz črk: a, b, d, e, r besede, ki pomenijo:

1. vodno rastlino,
2. žensko krstno ime,
3. mesto v varčarski banovini.

Posetnica

Rudi N. N. Erbezen

Ig

Kaj je ta gospod po poklicu?